

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Pravda-----	5
2. Hledání-----	7
3. Dary přírody-----	9
4. Smrt v dětství a v mládí-----	15
5. Skrytá síla a působení barev-----	18
6. Vývoj lidstva-----	20
7. Cvičení pro vnější a vnitřní uvolňování-----	22

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Víra je pták, který zpívá, i když je tmavá noc.

Pravda

Úkolem člověka je hledat pravdu, mluvit pravdu a učinit pravdu stálým průvodcem svého života. Mluvit pravdu v procházejících procesech a nárocích života pozemského, ale hledat i pravdu vyšší, která tvoří jeho reálnou životní podstatu. Kdo ji hledá a najde, našel cestu vnitřního bohatství, které ho činí volným pro život současný a budoucí, jak potvrzují Boží slova: „*I ty dospěješ jednou k pravdě a ona tě učiní volným!*“

Lidé žijí ve dvou pravdách. První pravdou je úkol, který si před svoji inkarnaci vědomě předsevzali a který je nutno splnit, chtějí-li stoupat ve svém vývojovém cyklu.

Druhá pravda je pravda zděděná, vtisknutá do vědomí člověka výchovou a příklady prostředí, v němž vyrůstá, domovem, školou, životními zkušenostmi. Je pravdou relativní, sugestivní, pouhým odleskem pravé životní pravdy. Potlačuje v duši člověka intenzivní živou pravdu zakořeněnými předsudky, nectnostmi, návyky a nedobrymi vlastnostmi.

Rozhodnutí, o kterou pravdu chcete bojovat, je ponecháno svobodné vůli každého z vás. Bůh daroval člověku atribut svobodné vůle a moudrosti, aby rozeznal čistou pravdu od pravdy iluzorní, a rozhodl sám, která se stane jeho životním průvodcem. Duchovní průvodci stojí každému, kdo hledá, po boku a mluví v jeho nitru: „*Nehledej tam a tam, jdi přímou cestou k cíli! Zde je čistá pravda! Nechej ostatním jejich pravdu a starej se o nalezení životní pravdy vlastní!*“

Kdo chce slyšet, slyší a dostává sílu cestu čisté pravdy zabudovat do svého denního života. Naučí se přemýšlet a spojovat její obrazy v nádherný mozaikový obraz, vyzařující barvy, Světlo a lesk Toho, z něhož čistá pravda vychází.

Většina lidí je přesvědčena o pravdě druhé, není ji ochotna odmítat a obrátit se k pravdě Světla a Lásky. Životní mozaika, kterou vytváří, je ponurým, bezbarvým obrazem, jemuž chybějí jasné kontury a záře živých barev.

Začněte bojem proti iluzorní pravdě ! Mnozí z vás zabudovali do svého vědomí lež a klam tak silně, že nedovedou rozpoznat,

kdy mluví pravdu a nepravdu. Od sebe, od nejmenšího musíte začít, chcete-li dosáhnout to nejvyšší.

Kontrolujte svoje myšlenky, slova a pocity měřítkem nejen pravdy vlastní, ale i pravdy bližního, kterou si rádi přizpůsobujete svým představám. Potlačujte strach říci pravdu, i když vám není prospěšná.

Boj proti vlastním chybám a slabostem, boj proti nepravdě vás přivede na cestu čisté pravdy a po odchodu z pozemského světa k radostnému poznání: *„Splnil jsem úkol, se kterým jsem odešel na Zemi a moje úroda je bohatší, než jsem si předsevzal. Pane, přišel jsem ti blíž!“*

Lidé se po celý život připravují na budoucnost a přesto vstupují do dalšího života nepřipravení!

Dagpa Gjalccchan

Hledání

Člověk hledá často problémy a nejasnosti tam, kde nejsou a odmítá věřit předloženým faktům, zdají-li se mu příliš jednoduché nebo nepochopitelné pro řešení toho, co pro něho bylo doposud tajemstvím. Na příklad vznik života a jeho zákonitosti. Kdo je schopen věřit na vyšší sílu a moc než je moc a síla člověka, poznává pravdu tam, kde se domníval podléhat iluzím a iluzorním přechodným stavem nazývá to, co se domníval považovat za nekonečnou realitu.

Světověznámý kosmolog Ronald Greeley, profesor státní univerzity v Arizoně, došel při svých studiích k tomuto poznání a věří na existenci a sílu Stvořitele životů a všeho, co je provází.

Je přesvědčen, že pod věčným ledem Antarktidy v hloubce 4000 m leží klíč k tajemství vzniku života. V této hloubce leží Vostocké jezero, biotop, nedotčený nepříznivými následky člověkem ničené přírody. Před pěti lety objevili ruští badatelé v jeho hloubce (3590 m) obrovské sladkovodní rezervoáry a v nich živé organismy, jejichž látková výměna byla zredukováána až na nejnižší minimum. V současné době zde připravuje NASA důkladnější výzkumy. Chtějí provrtat ledový pancíř a ve Vostockém jezeře hledat důkazy o vzniku a vývoji života.

Na celé Zemi neexistuje jiné místo, které by mělo podobnější životní podmínky jako ty, které panují na jednom z měsíců Jupitera, Evropě. O tomto nebeském tělese je známo, že splňuje všechny tři základní podmínky pro existenci stejného života jako na Zemi: tekutá konzistence vody, dostatek energie a základních biogenetických látek, sloučenin uhlíku.

Profesor Greeley je přesvědčen, když přežily mikroorganismy pod ledem Antarktidy, mohou žít i pod ledem Evropy. Tyto organismy však vznikaly nezávisle na evoluci Země. Vzhledem k velké podobnosti životní formy Vostockého jezera a Evropy je nutné klást si otázku o prameni jejich existence, které vede podle poznání a přesvědčení profesora Greeleye k víře na kreativní sílu jediného, společného Tvůrce.

Důkaz o existenci Stvořitele je i opačný závěr: Jestliže neexistují na měsíci Evropa žádné stopy života, ačkoliv jsou zde pro ně všechny předpoklady, pak zůstává oživená Země jedinečným dílem Stvořitele.

Hluboké vědomosti a poznání přesvědčují profesora Greeleye stále silněji, že pramenem života je jediný Tvůrce, lidstvem nazývaný Bůh. Jeho sílu a kreativitu není člověk schopen svými smysly a rozumovým potenciálem pochopit a proto popírá Jeho existenci a stvoření všech životů.

„Astrowoche“ č. 20

Veškerý vesmír je uzavřen v nitru člověka, v jeho nesmrtelném duchu. Proto je schopen odhalit a poznat záhadu a skrytá tajemství kosmu.

Člověk je celkem, který je v něm a jeho myšlení a skutky ovlivňují celek tak jako celek člověka.

Hermes Trismegeist

Dary přírody

Cibule - Allium cepa

Jedním z nejoblíbenějších a nejzdravějších darů přírody je cibule. Její obliba a příznivé účinky na lidský organismus byly známy již v dávné historii lidstva. Jako příklad mohou být uvedeni staří Egypťané, kteří již před pěti tisíci lety považovali cibuli za potravu udržující zdraví a pomáhající i při onemocnění člověka. Egypťské grafiky z doby 5. a 6. dynastie (3300-3100 př.Kr.) ji velmi často znázorňují jako symbol měnících se měsíčních fází a až dodnes jsou lidé přesvědčeni o velkém vlivu měsíce na její růst.

Řecký historik Herodot líčí, že král Cheops z Memphidy dal koupit pro dělníky na stavbě pyramidy cibuli, česnek a ředkev v ceně 1 600 stříbrných tolarů (přibližně 30 000 Kč).

I na oltářích Apollova templu v Delfy byla obětována bohům jako zvláště cenný dar bohům cibule.

Známý starořecký lékař Hippokrates z Kosu (460 - 377 př. Kr.) doporučoval cibuli jako zázračný lék při onemocnění očí.

Plinius (23 - 79 př. Kr.) ji s úspěchem používal při léčení vodnatelnosti a Matthiolus (1500-1577) jako afrodiasikum: „*Cibule budí necudné touhy*“.

Cibule obsahuje mnoho vzácných substancí, které zabraňují růstu a množení bakterií, ale i vitaminy řady B, na příklad B2 - riboflavin, vitamin C, antibioticky působící fytoncidy, silice, cukry, organické kyseliny, flavonoidy, éterické oleje, thiopropiponalaldehyd, způsobující dráždění a slzení očí.

Tyto látky zmírňují kašel a záněty, zlepšují procesy trávení, zvyšují sekreci žaludečních šťáv, střev, žluče a tvorbu pankreatických enzymů. Stimulují krevní oběh a působí proti skleróze, udržují správnou hustotu krve, pomáhají při srdeční slabosti, nervozitě, potlačují škodlivou energii strachu. Ve Francii dávají matky jíst dětem, procházejícími pubertou, hodně cibule a natírají její šťávou pleť obličeje proti akné.

Při angíně, zánětu dýchacích cest, při chřipce se osvědčuje syrová cibule, smíchaná s medem v poměru 1:2, nebo vdechujeme asi tři minuty se zavřenýma očima nosem cibulovou šťávu.

Cibulová šťáva, kapaná přímo do hnisajících a špatně se hojících ran, je hojí v poměrně krátké době.

Výborným pomocným prostředkem při padání vlasů je vmasírování čerstvé cibulové šťávy do umytých a vysušených vlasů. Hlavu ovážeme šátkem a po hodině vlasy znovu umyjeme jemným žloutkovým šamponem.

Mast z rozemleté cibule a natě bílé lilie, které smícháme stejným dílem s medem a zahustíme roztaveným včelím voskem je silně působícím kosmetickým prostředkem proti vráskám. Prohřejeme ji ve vodní lázni, znovu promícháme a uchováváme v chladu. Vtírána každé ráno na obličej vyhlazuje vrásky a omlazuje pleť.

Cibule snižuje krevní tlak, ovlivňuje příznivě tekutost krve a tím snižuje riziko srdečního infarktu, stejně jako potíže s křečovými žilami. Cibulová šťáva, podle potřeby smíšená s trochou medu, pročišťuje tělo, pomáhá při onemocnění dnou, při revmatických bolestech, artritidě a jarním pročišťování organismu. Dávkování odpovídá potřebám nemocného. Normálně se doporučují tři polévkové lžice denně. Při pročišťovací kůře je nutné ráno, v poledne a večer jíst syrovou cibuli, přidanou do různých salátů. Při vnějším použití používáme obklady z nastrouhané cibule. Známa je i pomoc cibule při potírání rány, způsobené včelím nebo vosím štípnutím.

I v přírodě je cibule ochranným prostředkem, například proti mšicím. Cibule, zasazená v blízkosti keřů růží je chrání před mšicemi a jinými parazity. Ne všechny květiny a zelenina však snášejí vyzařování jejich silných esencí.

Celá staletí hrála cibule důležitou úlohu při magických rituálech a v pověrách. Známy recept z 18. Století doporučuje mladým ženám: „Vezmi čtyři cibule a pojmenuj je jmény mužů, které bys ráda dostala za muže. Polož je v blízkosti teplých kamen a pozoruj, která z cibulí vypučí jako první. Vypučí-li více než jedna, dostaneš za muže toho, jehož cibule má nejdelší a nejsilnější výhonky.

V Alpách je připravován pro budoucí manžele zvláštní svatební elixír:

„Rozemel hrstku cibulových semen, prosej je a smíchej s třemi lžicemi medu. Hotový elixír zamíchej do vlažné vody a ráno před svatbou ho na lačný žaludek vypij, aby mohl v přicházející svatební noci plně působit.“

Třetí cibulový recept našich předků pomáhá při odstranění bradavic:

„Oloupej cibuli a nakroj ji ve znamení kříže. Pomaž její šťávou bradavice, ale nezapomeň použítou cibuli buď hodit do ohně nebo schovat pod okapovou rouru. Jestliže tam shnije, zmizí i bradavice a více se nevrátí.“

Cibule má mírně toxické účinky, zůstane-li více než 24 hodin rozkrojená. Jediná známá kontraindikace je při aktivovaných žaludečních vředech.

Stále znovu vnímám s obdivem a díkem Tvůrci všeho života nescetnou pomoc, kterou nám příroda poskytuje. Využíváme je málo, „nemáme čas“. Spolknout pilulku je rychlejší.

Lidské tělo je živý orgán, tvořený ódovou silou Země. Tuto sílu mu Země předává ve formě země, vzduchu a vody, ale i v substancích, barvách a vydechovaných vůních svých květů a plodů. Jejich síla vyrovnává neduhy a bolesti, vyvolané v těle nesprávnou výživou, umrtvenou chemickými preparáty a prostředky, kterými člověk zamožuje nejen život přírody, ale i život vlastní.

Hledejme návrat k přírodě, učme se jí projevovat lásku a vděčnost za všechny dary, o nichž většina z nás neví a ani nepřemýšlí. Pro dnešního člověka je všechno samozřejmé, je zvyklý brát a málo dávat, aniž by si uvědomil, že nejvíce okrádá sám sebe, o zdraví, o životní harmonii, lásku a přátelství, ale i o poznání Toho, který veškerý život stvořil, chrání a vede. On je to, po čem toužíme, co celý život hledáme, to, co nenalzáme u každého člověka, ale v každém kvítku a lístečku, ve zpěvu stromů, větru a vody, v oblázku na cestě, po níž denně chodíme, v celé přírodě, aniž bychom si uvědomovali jejich život posilující obejmutí.

„Člověk mě učil Boha se bát. Příroda mě naučila a učí Ho milovat!“

Jsem jí vděčná a prosím našeho společného Tvůrce, abych jí mohla oplácet láskou láskou a pomocí, kde jen je mi to možné.

Vřes obecný - *Calluna vulgaris*

Vřes obecný tvoří prutovitě rozvětvené keříky, jejichž lodyhy mohou dosáhnout výšky 25 cm až 1 m. Roste s oblibou na horských rašeliništích, v písčných půdách a na dobře prosluněných místech. Dosahuje stáří až 45 roků. Ve středověku byl velmi oblíbenou léčivou bylinou, ale i magickým pomocníkem pro zaříkavače, čarodějnice a mágy, kterým vůně hořícího vřesu, pokropeného svčcenou vodou, údajně umožňovala pohled do budoucnosti člověka.

V severských zemích věřili lidé, že vřes vyrůstá z krve zavražděných hrdinů.

Na jihu připevňovaly hospodyně větvičku vřesu na dveře domů a stájí, aby chránily dům a zvířata před jedovatými hady.

V odlehlých vesnicích připevňovali sedláci vřes do korun nejvyšších stromů jako výraz uctívání strak, které svým křikem oznamovaly blížící se smečky vlků a tím umožnily sedlákům se zavčas chránit.

Středověké knihy o bylinném léčení uvádějí vřes jako silně působící prostředek proti močovým a ledvinovým kamenům, ale i jako vzácnou pomoc při revmatismu a dně.

Později upadl vřes do zapomnutí až do doby známého Šebestiána Kneippa (1821-1897), který poznal jeho velkou léčivou sílu.

Oblíbený je vřes v urologii a v gynekologii jako desinfekční prostředek s močopudnými účinky. Vylučuje z těla kyselinu močovou a mírní těžkosti při revmatismu a dně, uklidňuje, podporuje a reguluje trávení a pomáhá při průjmech. Dlouho trvající a stále se vracející ekzémy jsou úspěšně léčeny omýváním

a obklady z vřesového čaje, který, oslazený včelím medem, pomáhá i při stresu, při usínání a prohlubuje kvalitu spánku.

Hodnotné vřesové preparáty nabízejí lékárny pod názvem: Euvitan, Nephronorm, Salus, jako ledvinový a močový čaj, a ještě mnoho dalších vřesových extraktů.

Nejdůležitější účinné látky vřesu obecného jsou katechinové třísloviny, flavonoidy, alkaloid ericolin, silice, sliz, hořčiny, pryskyřice, vápník, kyselina křemičitá a mnoho dalších minerálních látek, organické kyseliny, glykosid arbutin a jeho derivát metylarbutin.

Vřes je odolný vůči přírodním nepohodám a tuto sílu přenáší i na člověka, který dostatečně dlouho užívá jeho odvary.

„Paní P. z Určic na Prostějovsku měla potíže se srdcem a s ledvinami. Následkem těchto potíží ji otékaly nohy, že téměř nemohla chodit. Bylinář Franěk z Holešova ji doporučil vřesový čaj. Paní P. ho pilně užívala, ale prvního půl roku se nedělo nic, takže pomalu ztrácela víru v jeho účinky. Léčitel ji stále znovu vyzýval k vytrvalosti. Za další dva až tři měsíce měla babička nohy jako mladice, cítila se zdravá a silná.“

Urologický čaj pomáhá podle Kneippova návodu při revmatismu, ledvinových a žlučových kamenech, při nespavosti, horečce, ale i při chronických ekzémech:

15 - 20 g vřesových květů svaříme v půl litru vody a necháme 10 minut odstát. Přecezený čaj pijeme v doušcích po celý den.

Vřesový olej pro čištění pokožky obličeje a pro různé ekzémy: 30 g vřesových květů přelejeme ve tmavé skleněné nádobě 1/2 l olivového oleje, dobře uzavřeme a necháme je 14 dní vyluhovat. Poté tekutinu přefiltrujeme a skladujeme ji v uzavřené tmavé sklenici. Večer po umytí vmasírujeme olej jemně do pokožky obličeje.

Zánět močového měchýře lze úspěšně léčit čajem z jedné čajové lžičky vřesu a kořene pampelišky, přelité šálkem vařící vody. Po deseti minutách vyluhování přefiltrujeme a pijeme dva až tři šálky denně.

Urologický čaj při zánětech močových cest:

100 g natě ze zlatobýlu

50 g vřesových květů

50 g listů medvědice

25 g kořene jehlice trnité

25 g natě tymiánu

Čtyřikrát denně pijeme přibližně 0,6 l 20 - 25 minut vyluhovaného čaje. Do každé dávky přidáme jednu kávovou lžičku tinktury z myrty vonné po případě z lichořeřišnice nebo ze šalvěje.

Užívání čaje z vřesu nemá žádné vedlejší účinky, mohou jej používat i těhotné a kojící ženy.

Vřes je univerzálně málo oceňovanou bylinou, jejíž působení je mnohem větší, než jsme doposud tušili.

Příroda a její Tvůrce poskytují člověku bohatství duševního i tělesného zdraví, ale člověk je mnohdy nepřijímá, nedůvěřuje jim nebo je ani nezná.

Lidské tělo je součástí živé přírody. Vyživováno její životní silou a substancemi najde i v nejnepatrnějším kvítku sílu a pomoc pro plnění svého životního úkolu.

Člověk však není jen fyzické tělo. Tělu nadřazen je duch a jeho obal, duše. Většina nemocí a tělesných těžkostí vycházejí z duše, trpící napětím uvolňovaných negativních energií nesprávným myšlením, nedobrymi pocity a skutky, které bezmyšlenkovitě přijímá jako část svého denního života.

Kdo se snaží ne o kontrolu ostatních spolužijících, ale o kontrolu sama sebe, o vlastní morální růst, zůstává v harmonii se svou duší a tělem, a nemoci mu zůstávají vzdáleny.

J. Janča, J. A. Zentrich: „Herbář léčivých rostlin.“

*Je večer, kouří se z lesů, červánek stromy prokmitá.
Kytici vřesu ti nesu, je celá rosou pokrytá.*

*Každý ten kvíteček malý plá, jak by poset rubíny.
Nesu ti v kvítkách těch malých své lásky velké blubíny*

Smrt v dětství a v mládí

Inkarnace ducha na hmotné planetě je podřízena řadě konečných a věčných zákonů, především zákonu solidarity duší. V rámci tohoto zákona se inkarnují mnohé duše zákonitě, ale i dobrovolně.

Ve svém vývojovém stadiu částečně pokročilé duše přicházejí z touhy po dalším vývojovém růstu, ale i s touhou pomáhat níže vyvinutým duším.

Čisté, vysoko stojící duchovní bytosti se inkarnují na Zemi dobrovolně, aby přinášely duším zde žijícím čistou duchovní pravdu a pomoc. Ukazují jim cestu ke splnění životního úkolu, který si před narozením předsevzaly: růst jejich vývojového procesu.

Průměrný pozemský člověk stojí na duchovní úrovni, která vyžaduje stále nové inkarnace k vyrovnání karmického zatížení, provázeného životními ztrátami, odříkáním a těžkostmi různého druhu. Tyto prožitky jsou jedinými učebními prostředky, které prorážejí cestu lidské lhostejnosti a egoismu nejen vůči životní realitě ostatních spolužijících, ale i vůči životům přírody.

Jen tomu, co jsem sám prožil nebo prožívám, dovedu porozumět u ostatních. Vím, jak bolí životní rány, nekontrolovaná slova a skutky, uvědomuji si, co je láska k bližnímu a snažím se pomáhat ostatním, kteří prožívají to, co jsem prožil nebo prožívám sám. To je cesta k plnění Božských zákonů a k vlastnímu duchovnímu pokroku.

Nejvyšší poznání netušené moci, síly, nezištnosti a obětavosti lásky se otevírá duchu, inkarnovanému v osobnosti pozemské matky. Konečné zákony, jimž mateřství na Zemi podléhá, mu poskytují prožití hloubky a síly lásky, kterou doposud na Zemi nepoznal a pomáhají mu k novým vnitřním poznáním a růstu.

Ale tak jako všechno na Zemi podléhá polaritě, existují i matky, které této lásky schopny nejsou. To svědčí o jejich nízké duševní úrovni a nízkém vývojové stupni.

Zemře-li milované dítě, při jehož příchodu vytryskl v srdcích matky a otce pramen doposud nepoznané lásky, zaměřují se mnozí z nich na možnou existenci posmrtného života a hledají

prameny posilující víry v Boha, v další život a naději na posmrtné setkání. Prožívaná bolest se stává mostem pro přechod duše z materiálního myšlení k hledání toho, co stojí nad ním a co je hlavním úkolem lidského života.

Mnoho duší se dobrovolně inkarnuje jen na omezenou dobu několika dní, týdnů nebo roků, aby pomohly svým odchodem rodičům k duchovnímu probuzení. Činí tuto službu lásky ve jménu zákona solidarity všech božských stvoření. Jejich čin je jedním z nejbohatších darů lásky, který může jeden duchovní bratr druhému přinést.

Inkarnované duše stojí na rozdílném vývojovém stupni. Některé z nich si vynucují inkarnaci na Zemi, ale jsou na tak nízkém duchovním vývojovém stupni, že jejich duch nemůže formovat vyvíjející se tělo přiměřeně na Zemi platným zákonům a proto nejsou schopny pozemského života. Umírají během prenatalního vývoje nebo hned po narození. Vracejí se zpět do sféry, z níž přišly, se zkušeností, že každý duch podléhá zákonitosti, kterou musí dodržovat.

Některé slabé, poměrně málo duchovně vyvinuté a vědomé duše nejsou schopny ve své inkarnaci čelit těžkostem, nárokům a svodům pozemského života a v domněnání, že jim uniknou, ukončí svoji inkarnaci dobrovolnou smrtí. Po procitnutí v nadzemí jsou si vědomy svého nesprávného jednání a inkarnují se znovu jen na krátkou dobu na Zemi, aby mohly dokončit to, co v minulém životě nesplnily.

Jestliže rozpozná duše, která žila po smrti ve skupině stejně smýšlejících a jednajících duší, zatížených stále znovu konaným zlem, že žije a jedná nesprávně, prosí často o inkarnaci na Zemi, aby se oprostila od svých nedobrych kumpánů a návyků, a mohla po smrti přejít do jiné sféry. Nedobré duše, které opustila, ji však doprovázejí i na Zemi a snaží se ji svými inspiracemi strhnout k dřívějšímu smýšlení a jednání. Podléhá-li jejich nedobrym inspiracím, je dříve odvolána z pozemského života, aby byla uchráněna ještě hlubšího propadu. Je odvedena do jiné sféry,

kde má možnost pracovat na svém duchovním růstu. Posílena se vrací zase po určité době na Zem.

Mnohé duše potřebují k uzavření vývojové sféry, ve které žijí, ještě krátkou inkarnační dobu na hmotné planetě, aby mohly přejít do vyšší sféry. Vývojový postup na Zemi, snaží-li se o morální čistotu a dodržování božské zákonitosti, probíhá mnohem rychleji než v nadzemí a toho touží duše využít. Někdy postačují hodiny, pár dnů, měsíců nebo jen několik roků pozemského života, aby byla splněna karmická zákonitost a duše mohla odejít do vyšší sféry než byla dřív.

Každá inkarnující se duše přichází do rodiny, země a prostředí, s nimiž je karmicky vázána. Přináší si přesnou dobu svého odchodu a určitý potenciál karmického zatížení, který by měla během nastávajícího života vyrovnat.

Duchovně nevědomí lidé jsou přesvědčeni, že malé děti jsou čistí andělé, kteří odcházejí po své smrti přímo do nebe. To, že dítě není schopno tak těžkých prohřešků jako dospělý člověk, neznamena jeho nevinnost a vnitřní čistotu. Mnohé děti se vyznačují pozitivními vlastnostmi a cítěním, jiné opět neuvěřitelnou brutalitou, nedobrymi sklony a špatnými charakterovými vlastnostmi. Zde hraje určitou roli genetický vliv - i zde se projevuje karmická zákonitost - příklad rodičů, prostředí, v němž žijí, a výchovné zaměření.

Rozhodující silou jsou v duchu skladované morální hodnoty pozitivních nebo méně pozitivních prožitků minulých životů. Lze je přirovnat k semenům, která neztrácejí novou inkarnací nic na svoji síle, využívají každé sebemenší příležitosti k pučení a ovlivňují v nesmírné míře život nově zrozeného.

Kolem dvanáctého roku, kdy přejímá nadvládu nad dítětem rozumové vědomí, rozhoduje vlastní vůle zrozeného, nakolik jim podléhá.

Šťastné dítě, ale i rodiče, jejichž příklad vede k posilování vůle a snahy dítěte evokovaná negativa jeho dřívější životní kroniky přemáhat a nahrazovat je hodnotami lásky, nejvyšší univerzální síly všeho života a všemi z ní vycházejícími ctnostmi.

Skrytá síla a působení barev

Jak je všeobecně známé, byla léčebná energie barev zvláště ceněna nejen ve staré Číně, ale i staří Řekové používali barvy k léčení různých nemocí a duševních disharmonií.

Nemoci narušují vibrace tělesných orgánů a energie vhodných barev je opět vyrovnává a zvyšuje tělesnou imunitu. Každá barva má vlastní vlnovou délku a vlastní působení.

Modř tlumí bolesti, snižuje horečky, vyrovnává krevní tlak, podporuje stavbu nových buněk, uklidňuje a zvyšuje aktivitu těla.

Oranžová barva povzbuzuje činnost ledvin a žluče, pomáhá při depresivních stavech, podporuje chuť, posiluje střevní peristaltiku, lymfatický oběh a celkovou látkovou výměnu.

Červené odstíny zvyšují zdraví a aktivitu srdce, krevních cév, kostí a svalů, podporují celkový krevní oběh a vývoj krvinek. Pro temperamentní jedince je barvou stresovou, zvyšuje jejich neklid, hektiku a vnitřní napětí.

Zelená barva působí příznivě při otocích, zánětech, chronických onemocněních, přivádí duševní harmonii, uklidnění a posiluje zrak.

Fialové nuance utišují bolesti, pomáhají při usínání, zvyšují kvalitu spánku a ovlivňují pozitivně nervový systém.

Žlutá barva zvyšuje optimismus a snižuje nervozitu, působí léčivě při střevních, žaludečních a kožních onemocněních a při procesech trávení

Zelená, oranžová a žlutá barva podporují spolupráci jednotlivých tělesných systémů, ovlivňují činnost hormonálních žláz, mizních cév a růst lymfocytů.

Tyto poznatky využívají léčitelé a lékaři, zajímající se o alternativní léčebné metody. Nové poznatky a zkušenosti v oblasti kolortapie jim poskytují stále více možností pomáhat člověku při různých onemocněních metodami bez vedlejších účinků.

Každý jedinec je samostatné individuum, což se projevuje i v oblíbenosti a volbě různých barev. Oblíbené barvy v domácím zařízení přispívají k harmonii prostředí, v němž žije a měly by

převažovat i při volbě oblečení. Barvami vyzařovaná energie ovlivňuje průběh jeho života, protože silně působí na jeho duševní stav.

Podle výzkumu odborníků působí barvy vnímané zrakem na zadní část mozkové kůry. Vyzařování jejich světelných energií prochází přes šišinku mozkovou do podvěsku mozkového, žlázy s vnitřní sekrecí. Na intenzitě působení barev na člověka se podílí i ostatní tělesné smysly: sluch, čich, hmat, chuť, ale i pocit tepla a chladu.

Každý cítí instinktivně, která barva je pro něho nejvhodnější a měl by se tímto pocitem řídit. Barvy jsou nejen pomocníkem pro zdraví člověka, ale i zrcadlem vývojových hodnot jeho nitra. Volba světlých barev zrcadlí vnitřní harmonii a duchovní pokrok. Černá barva a ponurá šed' zrcadlí opak. Posilují sklony k depresím, zesilují agresivitu a beznaději.

Všechno, co člověk nosí a prožívá ve svém nitru, vyzařuje při kontaktu s lidmi, ale i s ostatními životy navenek, jako určitý druh osobního magnetismu. Energie barev toto vyzařování posiluje nebo zeslabuje. Dobrý člověk s bohatstvím vnitřního života působí svým vyzařováním nejen dojmem uklidňujícím, dojmem vzbuzujícím důvěru a sympatii, ale i silou, uvolňovanou oblibou pro harmonické, světlé barvy.

Ten, kdo se očišťuje jen na povrchu, ale uvnitř zůstává nečistý, je podoben brobce, která, zvenčí omítnutá, uvnitř skrývá nečistotu a ohavnosti.

Evangelium Esejských

Vývoj lidstva

Na planetě Zemi musí přijít mír, vyrovnání všech protikladů a rozřešení rozporů. Touha většiny lidstva po míru a pravdě musí být však nejprve uskutečněna v nitru každého jednotlivce.

Kdyby byl člověk schopen naslouchat řeči svého nitra a řeči přírody, nemusel by hledat důkazy pro množství chybných teorií a domněnek, vycházejících z materiální podstaty omezeného rozumového vědomí, ale řídil by se řečí ducha. Jeho vývoj a poznatky by stoupaly v závratném tempu vzhůru.

Mnozí jedinci hledají nebo našli cestu správného vývojového tempa, překročili hranice konečných zákonů života k poznání reality Věčného. Pomáhají těm, kteří podléhají v zajetí materiálních požitků a rozumové nadvlády stále ještě hmotným iluzím. Působí jako prizma, která vedou paprsky slunce na zrající plody, paprsky míru, lásky a poznání pravého smyslu a účelu života bez válek, hladu a bolestí. Čím více zralých duší se na Zemi inkarnuje, tím rychleji na ní dochází k duchovnímu zrání.

Mnoho na Zemi inkarnovaných duší trpí bolestí vlastními skutky vědomě si způsobovaných ran. Křičí po uzdravení, ale nedělají nic, co by jim pomohlo. Naopak klopýtají, dobrovolně spoutány pochybnostmi a nevírou proti Tomu, kdo jim nabízí pomoc a uzdravení. Hledají příčiny pro svoje bolesti u ostatních, sama sebe kontrolovat schopni nejsou.

Většina lidí považuje planetu, na níž žijí, za izolované, v celém kosmu jediné stvoření, ačkoliv je pouhým atomem prachu mezi milióny podobných planet a životů.

Život na Zemi patří mezi duchovně nejnižše vyvinuté životy univerza. Čím hlouběji klesá do područí materie, tím více se oddaluje celku, s nímž byl stvořen. Myšlení lidí podléhá z velké části zmatku chybných duchovních nauk, který je spolu s jejich nízkým vývojovým stupněm oddaluje od víry a cesty, vedoucí k dosažení úkolu, s nímž se na Zemi zrodili.

Jménem zákona solidarity všeho stvoření inkarnuje se stále více duchovních čistých bytostí, aby pomohly bloudícím duším k růstu duchovního poznání. Ale pokrok a přínos čisté pravdy je

dnes stejně jako v dávné minulosti odmítán s výsměchem, opovržením, odměňován křížem a trnovou korunou. Přesto však přijímají mnohé zralé duše s díkem každé poznání, otevírající jim dosud nepoznané dimenze.

Tvůrce neklade důraz na formu víry, ale na její působení, na to, jak vede člověka k dodržování božských zákonů, k vytváření vztahu lásky, pomoci a porozumění vůči životům ostatním. Ale mnoho je těch, kteří zahalují vše, co činí pro potřebného bližního závojem svatosti, v nitru však lásku a porozumění, z nichž by měly jejich činy vycházet, neznají.

„Kdo nemiluje bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí!“ První list Janův, 4, 20

Duchovní růst jde na Zemi jen pomalými kroky vpřed. Duch roste a rozpíná svá křídla pozvolna, aby se duchovní síly, v něm uložené, mohly rozvíjet v plné míře. Kdo zaměřuje svoji vůli a snahu na vnitřní pokrok, cítí brzy změnu a získává vše, po čem léta toužil. Jde ve světle duchovního probuzení, provázeného vše objímající a obšťastňující Láskou celku a volnosti bez hranic hmotných disharmonií. Láska a stále znovu se otevírající nová vnitřní poznání jsou mořem světla, které nemá pro probuzeného ducha konce, protože vychází z něho samého.

Hledejte dobro, myslíte a číňte dobro! Pak se stanete dobrem celé planety, na níž žijete, protože svět je takový, jací jsou ti, kteří ho tvoří.

Hluboko ve tvém nitru je čistota ducha. Najdi si čas, abys ji hledal a až ji najdeš, vynes ji na povrch.

E. Caddy

Cvičení pro vnější a vnitřní uvolňování

Uvolňování těla vyžaduje čas, vytrvalost a boj proti stále znovu se vracejícím myšlenkám, co nám kdo řekl, čeho se obáváme, co se nám nelíbí, co všechno ještě musíme udělat a podobně.

Sedíme uvolněni, pohodlně, se zavřenýma očima, ruce bezvládně položeny v klíně. Pomalu, zhluboka nadechujeme klid, harmonii, mír...

Vracející se rušivé myšlenky jsou splachovány třpytivým pramenem tiše tekoucí, zářící vody, zahříváné slunečními paprsky, který nás omývá.

Přeneseme svoje vědomí do nohou, cítíme, jak jsou těžké a unavené.

Jsme volni, v našem nitru se zesiluje pocit uklidnění. Od nohou vzhůru přes břicho, záda, hrudník přechází do paží a do hlavy teplý silný proud světla. Tělesná únava a duševní napětí mizí. Nadechujeme pomalu v pravidelném rytmu klid, mír a harmonii, vydechujeme únavu, neklid, starosti a vše, co nás zatěžuje.

V podvědomí se otevírají prostory, z nichž přecházejí nervovými drahami těla uklidňující energie do všech tělesných orgánů, buněk, svalů a zahalují celé tělo světlem, teplem, harmonií.

K této představě je dobré vracet se i během dne. Posiluje kontakt s podvědomím, a čím častěji se s ním spojíme, tím častěji a ve stále kratších časových odstupech přicházejí jím uvolňované energie. Působí jako psychofarmaka, harmonizují duši i tělo. Cítíme-li v některé části těla ještě napětí, zaměříme do ní zesílený energetický proud pocítovaného uvolnění.

Během klidného pravidelného dýchání lze vyslovovat v duchu slova: „*Jsem svěží, klidný, cítím radost, harmonii a zdraví!*“

Každé cvičení vyžaduje trpělivost, vytrvalost a pravidelnost. Kdo tyto podmínky dodrží, ucítí brzy, jak tíha denních starostí, tělesná únava, neklid, neovladatelná impulsivita, ale i potíže se spánkem a usínáním ztrácejí nad námi nadvládu. Naučili jsme se kontrolovat tělesnou slabost a našli cestu k míru duše.

*Nechť ničím svět mi je, nechť já jsem světu nic,
nechť svět mě pokryje míjením bez hranic.*

*Jen tebe, Jediný, kéž najdu každý den
a z máje do zimy jdu pod tvým pohledem.*

*Můj život stal se tvým a mám teď v srdci klid,
jejž ničím pozemským nechci dát zakalit.*

Anděla Janoušková